

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony. The woman, with her hair in a high ponytail, wears a blue sleeveless top and a dark skirt. The man is in a light blue dress shirt and a dark tie. They are looking at each other closely. The background shows a scenic view of a town and hills under a blue sky with light clouds.

Caitlin Crewsová
Tajemství
z Benátek

CAITLIN CREWSOVÁ

TAJEMSTVÍ Z BENÁTEK

PŘEKLAD

RADKA HORKÁ

Milá čtenářko,

tak jsem uvažoval o ornitologii. Nesmějte se! Vrabec i holub jsou přece ptáci, a právě jimi se vznesená věda ornitologická zabývá.

Jasně že mně jde o staré české přísloví o vrabci v hrsti a o holubovi na střeše. Abych to ale vysvětlil úplně. Uvažoval jsem o prvních láskách... a o těch dalších. První lásky jsou fajn, na tom se určitě shodneme, ale většinou nevydrží. A nemusí to být jenom tragická autonehoda nebo letecká katastrofa, tento deus ex machina mých příběhů, které hrdiny či hrdinky připraví o milovaného partnera – první lásku. Prostě je fakt, že to většinou nevyjde. A z první lásky zůstane zářivá vzpomínka... a tak trochu holub na střeše. Co by bylo, kdyby...

A pak nastává čas pro lásku druhou. Ta už většinou nebývá zdaleka tak okázalá, ale o to cennější a ve výsledku přínosnější často dokáže být.

Jsem rád, že mé autorky stále častěji píší právě o těch „druhých“ láskách. Které je třeba si najít, které je třeba si vybojovat. A u kterých často pochopíme, že na rozdíl od těch pestrobarevných „prvních“ jsou opravdové. Jsem zkrátka rád, že lásky, o nichž píší, jsou zasloužené, ne že se jen tak „vyskytly“...

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

TAJEMSTVÍ Z BENÁTEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Venetian Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Radka Horká

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2549-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2550-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2551-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

O muži jménem Cesare Chiavari se říkalo, že se mu nikdo nikdy neodvážil odporovat, aniž by se nepotázal se zlou. Beatrice Mary Higginbothamová se o to minimálně *pokusila*.

„Je mi líto,“ odpověděla zdvořile člověku, jenž se v Chiavariho zastoupení objevil v ředitelské kanceláři střední školy Averell Academy. V její kanceláři, již měla zakrátko opustit. Averell Academy byla exkluzivní a pekelně drahá soukromá dívčí škola pro, slušně řečeno, neposlušné dcerky boháčů a Beatrice v tuto chvíli nebylo líto vůbec nic, uměla ale zachovávat dekorum. Když bylo potřeba, dokázala rodiče, pěstouny a patronů studentek odmítat se zdvořilou odměřeností. „O soukromou výuku bohužel nemám zájem.“

Neměla zájem o žádnou soukromou výuku, a už vůbec ne Matthey Descoteauxové. Tahle patnáctiletá dívka se během minulého roku ve škole proslavila, a rozhodně v tom špatném slova smyslu. Mattea byla ve škole první rok. Možná nebyla náhoda, že pro Beatrice to byl rok poslední.

Bylo by možná lákavé hledat v tom jistou spojitost, Beatrice však věděla, že tak to není. Přesto se nemohla ubránit pomyšlení, že jistá škodolibá spravedlnost by se v této záležitosti najít dala.

Nasadila zcela profesionální úsměv a hledala nějaký

nezdolný argument, proč nabídku nepřijmout. Vždycky se nějaký našel.

Jenže tento muž se nepřišel dohadovat. Nesnažil se ji přemluvit, přinejmenším ne slovy. Uvolněně seděl naproti Beatrice s blokem na klíně a tužkou v ruce a na list papíru napsal částku. Poměrně velkou.

Pokaždé, když zavrtěla hlavou a přednesla nějaký důvod, proč nabídku nemůže přijmout, připsal za výchozí částku nulu. Pak další. A další. Dokud se nedostali do fáze, kdy Beatrice pokračovala v odmítání pouze ve snaze zjistit, kam až bude muž ochoten zajít – ale zdálo se, že jeho možnosti jsou... neomezené. Nevzrušeně psal další a další nuly, jako by mu výsledná částka byla naprosto lhostejná. Beatrice to vyděsilo.

„Takže jsme dohodnutí?“ zeptal se klidně, když už se Beatrice nezmohla na další odpor, neschopna si ani představit, jak zásadně by se její život změnil, kdyby jednoduše... přijala.

Nebyla by to zas tak náročná práce, říkala si s pohledem upřeným na tu absurdní číslici. Na všechny ty nuly. Mattea byla sice výjimečně problémové dítě, ale řekněme si to upřímně, to byly všechny zdejší studentky. Navíc úvazek měl být krátkodobý, jen přes léto. Bez závěrečných výstupních testů, hodnocení nebo čehokoliv jiného, čím by se dala změřit úspěšnost jejího působení. Zkrátka beze všeho, co jinak obvykle rodiče od učitelů požadovali, když už sami výchovu svých potomků zpackali. Jediné, co se nyní chtělo po ní, bylo nenechat Matteu, tedy Cesareovu problémovou nevlastní sestru, způsobit nějaký průšvih – což si údajně mohla vyložit velice volně. Hlavní bylo, aby udržela Matteu z Cesareova dosahu tak, aby se mohl v klidu oženit, ať už se to chystal vzít si kohokoliv.

Beatrice si pod stolem nenápadně položila ruku na

břicho, jež bylo pravým důvodem, proč rezignovala na svou funkci. Ještě stále byla ze svého nečekaného těhotenství vykolejená, přesto byla pevně rozhodnuta vychovat dítě i jen s tou trochou peněz, kterou si zatím stačila našetřit. Snad se jí časem podaří najít si jiné učitelské místo – takové, kde se tolik nehledí na morální profil, takže není takovou překážkou být matkou-samoživitelkou jako zde.

Jenže v tomto scénáři bylo až příliš mnoho nejistot, příliš mnoho „možná“. Teď se jí nabízela příležitost přivést dítě na svět se zaopatřením, v němž žádná „možná“ nehrají roli.

„Kdy mám nastoupit?“ zeptala se muže sedícího naproti za stolem, ruku stále přitisknutou na břicho. Zatím ho skrývala pouzdrová sukně, ale jak dlouho ho ještě dokáže tajit? Jedna z drzejších mladších dívek onehdy poznamenala, že vypadá nějak *divně*.

„Pan Chiavari vás s potěšením uvítá na svém rodném sídle v Toskánsku pozítří,“ odpověděl jí vyslanec, aniž by projevil nějaké zvláštní nadšení z jejího souhlasu. Neboť o něm vůbec nepochyboval, došlo jí zpětně. Což také vzápětí potvrdil: „Vaše cesta už je zařízena. Stačí, když se dostavíte na tuto londýnskou adresu.“ Pevnou rukou napsal jméno ulice hned pod řádku s astronomickou číslicí. „Dostavte se laskavě přesně v devět hodin ráno se vším, co budete ke svému pobytu potřebovat. Budete-li mít nějaké otázky, prosím klidně mi kdykoliv zavolejte.“

Na poslední řádku napsal další číslice, očividně své telefonní číslo, a následně list papíru vytrhl z bloku a podal jí ho. „Pan Chiavari se těší na úspěšnou spolupráci.“

„Jistě,“ zamumlala Beatrice.

Nebýt toho kusu papíru na stole, mohla by si myslet, že se jí to všechno jen zdálo.

Ukončit působení na zdejší škole bylo mnohem snazší, než by si kdy představovala. Bylo to její první a zatím jediné místo po studiích. Nejdříve sem nastoupila jako řadová učitelka, postupně se ale vypracovala a posledních šest let byla ředitelkou. A najednou byl konec. Ani rozloučit se se všemi zaměstnanci nezašlo tolik času. Bude se jí stýskat, ale pravý důvod odchodu jim zamlčela. Správní rada jí to vysvětlila velice jasně: jak by se škola mohla dál prezentovat jako bezpečná instituce a strážkyně pořádku a morálky mladých dívek, když se ředitelka – která by měla jít příkladem – nechala zbouchnout a ani nemínila posvětit narození dítěte řádným uzavřením manželství?

Nezáleželo na tom, jaký rok nového tisíciletí se psal, za zdmi Averell Academy stále vládl středověk. Žena s dítětem, zato bez manžela, tu neměla místo.

„Žij s hlavou vztyčenou, zemři také tak,“ říkala si Beatrice v duchu, když naposledy kráčela školními pozemky. Ředitelka školy měla být vzorem správného chování. Bylo jen otázkou času, kdy udělá chybu. Tak to obvykle chodí, ne?

Když později ten večer seděla v hotelovém pokoji ne-daleko Covent Garden, pořád tak úplně nechápala, jak se to všechno seběhlo. Odpoledne vyklidila byt, jenž jí jako ředitelce školy náležel – což v praxi znamenalo, že během pár hodin sbalila těch pár svých věcí do několika kufrů a prostě odešla. Teď seděla na posteli a přemítala, jestli by žena po třicítce neměla mít víc světského majetku než tolik, kolik se vejde do tří příručních zavazadel. Jistě ano. Ona však nebyla ten případ.

Oba rodiče zemřeli, když byla malá. Neměla žádné další příbuzné, takže vyrůstala v pěstounské péči. O všechno se pak v životě musela postarat sama – a dělala to s jistou dávkou bezohledné cílevědomosti. Až do té události před čtyřmi měsíci.

Rozhlédla se po útulném pokojíku a natáhla se na postel. Zítra se vypraví na nákupy a koupí si nějaké volnější oblečení, které v nadcházejících týdnech zakryje rostoucí břicho. Nepředpokládala, že by jí skrývání těhotenství mělo dělat problémy. Ze zkušenosti věděla, že personálu nikdo nevěnuje pozornost. Rozhodně ne v tak zámožné domácnosti, jako byla ta Chiavariho. Na to ho ani nemusela znát osobně. Jediné, co bude muset dělat, je zůstat nenápadná a zasloužit si všechny ty nuly.

Dítě, které sice počít nechtěla, už teď ho však vroucně milovala bez ohledu na to, jak moc jí změni život, si to zasloužilo.

Vlastně to začalo docela nevinně. Několik dívek z maturitního ročníku bylo za výjimečně dobré chování a příkladné výsledky odměněno zájezdem do Benátek, kde jim Beatrice spolu s několika dalšími učiteli dělala doprovod. Ubytování byli ve výstavném městském paláci u klidného kanálu, a to na účet vděčného otce jedné z maturantek. Dívky si užívaly všeho, co mohly Benátky nabídnout, od umění přes hudbu a sklo až po historii. Poslední večer po skvělé večeři v restauraci na romantickém náměstíčku se dívky sešly v hotelové lobby a rozhodly, že nastal čas oplatit paní ředitelce její péči – a dopřát jí zkrášlovací kúru.

Beatrice si vždy udržovala od studentek odstup, neboť věděla, že to je jediný způsob, jak udržet pořádek. Avšak tady, mimo školní zdi, se uvolila dopřát vděčným studentkám i sobě trochu volnosti. Měly za sebou perný rok, na jehož průběhu se zásadně podepsaly především výstřelky Matthey Descoteauxové. A tak teď byla Beatrice možná ještě benevolentnější než obvykle. Nechala dívky, aby jí rozpustily obvyklý pevně utažený drdol a natočily jí vlasy do bujných loken, sundaly brýle a natřely obličej séry a krémy

a výrazně nalíčily oči stylem, na jaký rozhodně nebyla zvyklá. Dokonce se nechala přemluvit, aby si oblékla naprosto nepatřičné, vyzývavě červené šaty.

Když se nakonec podívala do zrcadla, spatřila místo sebe cizí, skandálně atraktivní ženu.

„A teď musíte udělat ještě jednu věc, slečno ředitelko,“ prohlásila nejodvážnější z dívek. „Jděte se projít ven do města a uvidíte, co se stane.“

„Bude to jako ve filmu,“ vzdychla jiná dívka, očividně romantičtější náture.

„To neudělám,“ ohradila se Beatrice pohoršeně, přesto s úsměvem. Konečně, proč by nemohla? Na místě, kde ji nikdo nezná a kde nemusí plnit žádná očekávání, by jí hodinka nebo dvě naprosté anonymity udělala líp než drahý pobyt ve wellness.

„Vzpomeňte, co jste nám sama říkala, když jsme si vybíraly témata maturitních projektů,“ přihlásila se ke slovu první dívka. „Že štěstí přije odvážným.“

Beatrice hleděla na cizinku v zrcadle a musela usmát, jak ji dívky chytily za slovo. „To jsem si tedy naběhla,“ odušila naoko nazlobeně.

Rozhodla se však přijmout výzvu studentek jako dar. Udělá si krátkou procházku večerními Benátkami a užije si vlhrou jarní noc a tajemnou atmosféru města, jež jako by bylo postaveno z čiré fantazie. Vždycky ráda cestovala a poznávala nová místa, naplňovalo ji to radostí.

Navíc si byla jistá, že v Benátkách kromě svých kolegů a studentek nezná živou duši. Šance, že by mohla potkat někoho známého, byla mizivá. Což bylo dobře, pomyslela si, když venku na ulici zahlédla svůj odraz ve výloze obchodu. Protože rozhodně nevypadala na ředitelku soukromé střední školy.

Vydala se opačným směrem, než jímž v minulých dnech obvykle mířila s dívkami na náměstí Svatého

Marka, a kráčela tam, kam ji nohy nesly. Někde zahнула doprava, jinde doleva, až se před ní objevila útulná malá *vineria* s pár stolky uvnitř i venku na chodníku.

Obvykle takové podniky nenavštěvovala, ale pro ženu v červeném, jíž tento podivný večer byla, to byla dokonalá příležitost. Beatrice vzala vinárnu jako znamení a příležitost zároveň. Uvnitř bylo hlučno a vesele. Číšník jí vybral místo u stolu v zadním rohu, hned vedle rozjařené rodiny z jedné strany a osamělého muže z druhé.

O tom, co se stalo pak, přemýšlela od té doby už tisíckrát. Myslela na to, že kdyby bylo po jejím, nejspíš by si vypila skleničku vína a snědla misticčku zobání, kterou přinesli k němu, a pak by se pomalu vydala zpátky do hotelu a vrátila svůj život do vyjetých kolejí.

Dívkám by nejspíš pověděla nějakou – možná trochu příkrášlenou – romantickou historku, s vědomím, že se vlastně tak moc nestalo. Nic jiného ostatně od svého večerního výletu neočekávala.

Jenže se stalo něco jiného – muž sedící u vedlejšího stolku se k ní otočil, pohlédl na ni těma nejtemněšíma modrýma očima, jaké kdy viděla, a všechno změnil.

Beatrice stále nemohla uvěřit, že se to stalo. Vyčítala si, jak mohla být tak bezhlavě nezodpovědná! V hloubi duše však věděla, že tak to vůbec nebylo. Zkrátka mezi nimi přeskočila jiskra, tak silná a vznětlivá, že se tomu museli oba smát. Snad to bylo tím, jak se na ni díval. Nebo možná tím, že nebyla sama sebou, byla cizinkou v červeném, která se nemusela držet zpátky. Nemusela krotit smích, ani si nemusela odpírat druhou skleničku vína nebo kostky sýra v medu, jež jí pak sám vložil do úst. Žena v červených šatech si ten večer neodepřela nic. A když se jí

zeptal, jestli by si nechtěla jít zatančit, slečna ředitelka Higginbothamová by si nejspíš vymyslela sto tisíc důvodů, proč nejt, jenže ta cizí žena, jejíž rudé šaty měla na sobě, *souhlasila*.

Tančili v setmělém klubu, natěsno obklopeni spoustou dalších těl, ačkoliv ona viděla jen jeho. Tančili na koruně mostu klenoucího se přes temné vody kanálu, a potom na chodníku na plácku před pouličním hudebníkem, jehož melodie se tiše vznášela k nočnímu nebi.

Bylo to jako kouzlo. Muselo to tak být, jinak by se v jeho náruči necítila tak krásně. Tak krásně, že když jí políbil, podvolila se mu. A když ji pak vzal k sobě do hotelu, šla s ním lehce. Šťastně.

Snažila se pak sama sebe přesvědčit, že by se za vášnivé milování, které následovalo, měla *stydět*, ale ani teď – s vědomím všech důsledků – se nedokázala přimět to slovo použít. Stále to kouzlo cítila. Vracelo se jí pokaždé, když pomyslela na dítě ve svém lůně.

Dítě, jež čekala s bezejmenným mužem a jež ji stáveo na roveň všech těch nevycválaných studentek, z nichž se snažila vychovat mladé dámy. Po celé roky jim vštěpovala lepší způsoby, než jaké sama prokázala tu osudnou noc. Ano, to z ní samotné se stala padlá žena – v tom dokonale pravém slova smyslu.

A přesto, když ten večer v hotelovém pokoji v Covent Garden usnula, se jí zdálo o Benátkách. Tak jako každou předchozí noc.

Následující den si Beatrice pořídila zbrusu novou garderobu, v níž už teď vypadala neforemně a objemně, takže nikomu nebude nápadné, když se v příštích měsících zakulatí doopravdy. Upnuté kostýmky a pouzdrové sukně vyměnila za volně střižené halenky sahající přes boky, široké sukně a splývavě řasené šaty spíše tmavších barev a dalšího rána se svědomitě

ohlásila v udaný čas na udané adrese, kde už na ni čekalo připravené auto. Odvezlo ji na letiště, kde nastoupila do soukromého letadla mířícího do Chiavariho soukromého toskánského zámečku obklopeného prastarými vinicemi, místa tak vyhlášeného a proslaveného, že určitě už viděla nejmíň sto jeho fotek, aniž by si to však uvědomovala.

Cesarea Chiavariho znala jen z doslechu. Ze školy byla sice zvyklá na otce zvučných jmen, jimž dělaly jejich nezvedené dcerky vrásky na čele, ovšem Chiavari se zdát být výjimečný i mezi nimi. Jeho jméno a značka byly všude. Beatrice je vídala na luxusním zboží od čokolády, přes hedvábí až po budovy a sportovní auta. Zнала je asi tolik jako kdokoliv jiný, kdo byl v té době naživu, ale pak do školy nastoupila Mattea. Přivezla ji tehdy odměřená žena, která dala Beatrice bez okolků na srozuměnou, že pan Chiavari očekává, že škola dostojí všem slibům, jimiž se prezentuje. Pokud ne, vyvodí z toho pro ni, ředitelku, osobní důsledky.

Mattea se za ten rok opravdu vynasnažila, aby na to Beatrice nezapomněla. Během posledních měsíců proto na Cesarea Chiavariho myslela poměrně často.

Přílet do Toskánska byl velkolepý. Mírně zvlněná krajina zalitá sluncem zářícím na azurovém nebi. Nekonečné řady cypřišů začínající na jednom kopci a končící kdesi za horizontem. Tu a tam venkovské stavení utopené mezi vinicemi. Věže kostelů z kamenných kvádrů vybělených staletími vypínající se ze záplavy vyrudlých střech okolních domů. Bylo to jako výjev z obrazu starého mistra.

Tak tady stráví letošní léto.

S naprosto nesnesitelnou patnáctiletou puberťačkou.

Beatrice zavřela oči, a než letadlo přistálo, nechala svou fantazii volně toulat a představila si malý útulný

doměk někde na anglickém venkově, nejlépe hned na pobřeží, s předzahrádkou plnou květin a s krbem v obýváku, u něhož se bude hřát, až nastanou plískalice.

Přesně takový dům si pořídí, až na jejím účtu přistane letní výplata s mnoha nulami. A právě tam bude vychovávat své dítě, daleko od všech milionářů a jejich zpykykaných fracků. Naučí se vařit. Bude si péct domácí chleba, tak jako to v jejích matných vzpomínkách dělala její máma. Vybuduje pro své dítě domov, o jakém vždycky snila – a jaký nikdy neměla.

Jediné, co pro to musí udělat, je přežít pár krátkých měsíců v toskánské idylce.

Když letadlo dosedlo na zem, otevřela oči s přesvědčením, že pokud bude mít všechno pevně v ruce, dobře to dopadne. Jiná možnost nepřicházela v úvahu. Ostatně má za sebou roky zkušeností v Averellu. Za tu dobu doprovodila řadu dívek k zářivé budoucnosti, již si pro ně jejich rodiče vysnili. A byla v tom skutečně dobrá, jinak by si ředitelské křeslo nevysloužila tak brzy a neudržela se v něm tak dlouho.

Stejným způsobem se v následujících měsících postará o další z nich, i když je to zrovna nevytváraná Mattea Descoteauxová. Ale přece se jí nenechá rozhodit!

Když vystupovala z letadla, cítila se mnohem víc sama sebou než v poslední době. Což znamenalo, že měla hlavu plnou optimismu a nohy pevně na zemi. Tak to ostatně vždycky říkala studentkám, které se sice tvářily rozpačitě, ale nakonec se svorně shodly, že je to opravdu odpovídající popis slečny Higginbothamové.

S pobrukováním písniček z muzikálu *Za zvuků hudby* na letišti přestoupila do SUV, jež ji pak vezlo úzkými silničkami mezi vinicemi, z nichž tu a tam

vykoukla červená cihlová střecha venkovského stavení. Aleje statných cypřišů lemovaly cesty jako vojáci na stráž.

Přesto však oněměla úžasem, když se v dohledu objevil dům.

Ani na okamžik nezapochoybovala, že je to *ten* dům. *Jeho* dům. Poznala ho tak nějak podvědomě, tak jako poznávala známé stavby z míst, kde nikdy nebyla.

Dům, spíš venkovský zámeček, zaujímal celý vršek nízkého kopce. Příjezdová cesta míjela jezero, jehož hladina se modře třpytila v letním slunci. Všude kolem se prostíraly olivové háje. Bylo to tak malebné a nádherné, až to bolelo.

Dům byl navržen tak, aby příchozí ohromil svou okázalostí, zároveň však byl vskutku uměleckým dílem.

Z nějakého nepochopitelného důvodu si Beatrice vzpomněla na neznámého muže z Benátek. Na svého *milence*, jak ho v duchu nazývala, když ležela v soukromí své postele. Líbilo se jí to slovo, mělo takový zvláštní, staromódní nádech. Vůbec nezapadlo do jejího akurátního života, ale právě proto ji přitahovalo. Připomínalo jí tu cizí ženu v červeném, s rozevlátými vlnitými vlasy až do pasu.

Auto zastavilo před hlavním vstupem, z jehož dveří vzápětí vyšly dvě neutrálně se tvářící ženy v černých naškrobených stejnokrojích. Řidič vystoupil a otevřel Beatrice dveře, což ji lehce vykolejilo.

„Děkuji,“ usmála se plaše a pokusila se vystoupit co nejladněji, ačkoliv v této oblasti neměla téměř žádné zkušenosti. „Nemusíme z toho dělat vědu, nejsem přece žádná oficiální návštěva. Klidně mě rovnou zaveďte ke vchodu pro personál.“

„Pan Chiavari se vyjádřil zcela jasně,“ opáčila ne-souhlasně starší z obou žen, když postoupila vpřed,

aby nově příchozí přivítala. Měla protáhlý přísný obličej, ale Beatrice se nenechala odradit.

„Budiž,“ přikývla klidně, „ale nezijeme přece v předminulém století! Nejsem žádná zkrachovalá lady, které nezbylo než odjet na venkov. Jsem učitelka, a navíc hrdá na svou práci. Nepotřebuji žádné zvláštní zacházení.“

Starší žena si pohoršeně odfrkla. Její mladší kolegyně nebyla tak zběhlá v sebeovládání, takže když se její nadřízená obrátila k odchodu, po tváři se jí rozlil široký úsměv.

„To se vám povedlo,“ zašeptala pokradmu k Beatrice. „Šefová už celé dny vymýšlí, kdo asi budete zač.“

Dívčina přátelská upřímnost Beatrice potěšila, a tak jí ani neopravila nesprávně použité zájmeno. „Tak teď to konečně ví, že?“ usmála se na ni. „Nebudu si tady hrát na nikoho, kým nejsem.“

O zámožných domácnostech, jako byla tato, věděla své, neboť k úkolům ředitelky patřilo mimo jiné jednat s donátory – nebo budoucími donátory –, což často probíhalo na jejich domácí půdě. Na půdě, kde často žili už několik generací.

Ať však protestovala jakkoliv, řidič se vzápětí zhostil role portýra a chopil se jejích tří smutných kufříků, ačkoliv by si je pochopitelně zvládla odnést sama. Beatrice tedy nezbylo než následovat starší hospodyni, kráčející drobnými krůčky se zády rovnými jako prkno, do útrob rozlehlého domu.

O jeho nádheře svědčila už přijímací hala, připomínající benátské paláce. Velkolepý prostor osvětlovaly křišťálové lustry, vrhající stíny na stropy s freskovou výzdobou. Za halou se otvíralo monumentální dvouramenné schodiště. Vzadu se dalo tušit elegantní centrální nádvoří s odpočinkovou zahradou.

Sídlo působilo jako divadelní kulisa.

Hospodyně zamířila po schodišti do horního patra, kde se nacházely hlavní obytné místnosti. Na jedné straně byla knihovna, na druhé široký balkon umožňující výhled do pastorální krajiny. Prošly několika pokoji zařízenými skvostným nábytkem a cennými uměleckými díly, až se hospodyně konečně zastavila před posledními dveřmi.

„Tohle je jistě pokoj pro čestné hosty,“ poznamenala Beatrice, když vstoupila do honosně zařízeného apartmá s okny skýtajícími výhled na jezero pod kopcem.

„Jste přece hostem pana Chiavariho, nebo ne?“ opáčila hospodyně neutrálně, avšak stroze.

„Zajisté si vážím toho, že bych mohla sdílet královské pohodlí se všemi korunovanými hlavami, jež tu byly ubytovány přede mnou, avšak moje úloha zde mi nedovoluje tak velkorysou nabídku přijmout. Jako učitelce mi nepřísluší bydlet jinde než v bytě pro služebnictvo. Jistě to půjde nějak zařídit.“

Mladší služebná se na Beatrice spiklenecky usmála. Hospodyně neřekla nic, Beatrice však vycítila, že u ní právě prošla jakýmsi vstupním testem.

Nebylo nic snazšího než udělat základní chybu a přistoupit na luxusní nabídku – hned by se o ní začaly šířit řeči, že „ta nová si o sobě myslí bůhví co“.

Přitom Beatrice proti luxusu v zásadě nic neměla, dokázala si ho dokonce užít, pokud byl ovšem zasloužený. V jejích představách mu nejvíce odpovídal vysněný domek na pobřeží.

Dnes však musela zůstat nohama na zemi. „Podle polohy a zařízení předpokládám, že toto apartmá je velice blízko soukromým pokojům rodiny,“ pokračovala a vrátila se na chodbu, „a to by vzhledem k mému poslání zde bylo nanejvýš nevhodné.“

Hospodyně i mladší služebná ji odměnily uznalým

pohledem. „Je to tak,“ potvrdila hospodyně a kývla hlavou směrem na druhý konec chodby. „Slečna Mattea bydlí ve druhém apartmá odsud.“

Všechny tři ženy si vyměnily zasvěcený pohled.

„Budu se cítit mnohem lépe, když toto apartmá zůstane k dispozici pro někoho, kdo si jeho pohodlí zaslouží více než já,“ uzavřela Beatrice. Věděla, že v očích obou zdejších obyvatelek o něco stoupla. Obvykle neuzavírala nová přátelství snadno, teď však věděla, že je na dobré cestě. Diskrétně, avšak jasně dala najevo, že si nepřeje navázat se svou svěřenkyní žádný bližší vztah – a že tedy netouží šplhat po společenském žebříčku.

Zkrátka dala naprosto jasně najevo, že její pobyt zde je výhradně pracovní. Ulevilo se jí, když jí hospodyně vzápětí zavedla do podkrovního pokoje, malého, ale útulně a účelně zařízeného. Nic míň ani nic víc nepotřebovala. Rozhodně netoužila po žádných dramaticky nabubřelých postelích s nebesy.

„V klidu se tu zabydlete,“ vyzvala ji hospodyně. „Pan Chiavari očekává, že se s ním setkáte přesně v poledne dole v přijímací hale. Budete chtít nosit během svého pobytu zde náš stejnokroj?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Beatrice s upřímnou lítostí. „Nechci se nějak odlišovat, přesto bude lepší, když si vzhledem ke své práci zachovám jistou autoritu. Nechci, aby si slečna Mattea myslela, že když nejsme ve škole, může se ke mně chovat, jak chce.“

„Chápu,“ odvětila hospodyně. „Mimochodem, já jsem paní Morseová. Jsem hospodyní tohoto domu. Když budete něco potřebovat, klidně se na mě obraťte.“ Na to téměř slyšitelně secvakla podpatky a odkráčela pryč.

„Myslím, že jste na ni udělala dojem,“ poznamenala mladší služebná obdivně. „Paní Morseová je

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tajemství z Benátek***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.